

La crida de Déu

Francesc, Discurs a Congrés Internacional de Pastoral Vocacional, Congregació per al Clergat, 21/10/2016

Lc 5,27

La pastoral vocacional, trobada amb el Senyor - «*Miserando atque eligendo*» (sant Beda el Venerable) –Crist que passa, la crida a Leví – Accions de la pastoral vocacional: Sortir, veure i cridar. - El desig de recerca dels joves – Continuar sortint.

Senyors cardenals, estimats germans bisbes i sacerdots, germans i germanes:

Us acullo amb joia al final del vostre Congrés, organitzat per la Congregació per al Clergat, i agreixo al Cardenal Beniamino Stella les amables paraules que m'ha dirigit en nom de tots.

Us confesso que sempre he tingut una mica de recança en usar algunes expressions comunes del nostre llenguatge eclesial: «pastoral vocacional» podria dur a pensar en un de tants sectors de l'acció eclesial, en un departament de la cúria o, potser, en la elaboració d'un projecte. No dic que això no sigui important, sinó que és molt més: pastoral vocacional és una trobada amb el Senyor! Quan acolliu Crist vivim una trobada decisiva que il·lumina tota la nostra existència, ens treu de la estretesa del nostre petit món i ens converteix en deixebles enamorats del Mestre.

No heu triat per casualitat el títol del vostre Congrés «*Miserando atque eligendo*», la frase de Beda el Venerable (cfr. [Hom.] Om. 21: CCL 122,149; Liturgia Horarum, 21 sept., Officium lectionis, lectio II). Vosaltres sabeu - ho he dit altres vegades - que vaig triar aquest lema en record dels anys de joventut en què vaig sentir forta la crida del Senyor: no fou després d'una conferència o per una bona teoria, sinó per haver experimentat la mirada misericordiosa de Jesús sobre meu. Així va ser, us dic la veritat. Per tant, és bonic que hàgiu vingut aquí de moltes parts del món per tal de reflexionar sobre aquest tema, però, si us plau, que no acabi tot en un bon Congrés! La pastoral vocacional és aprendre l'estil de Jesús, que passa pels llocs de la vida quotidiana, s'atura sense presa i, mirant els germans amb misericòrdia, els du a la trobada amb el Pare.

Els evangelistes posen de relleu sovint un detall de la missió de Jesús: Ell surt al carrer i es posa en camí (cf. Lc 9,51), «passa per viles i pobles» (cf. Lc 13,22) i va a l'encontre dels patiments i de les esperances del poble. És el «Déu amb nosaltres», que viu enmig de les cases dels seus fills i no té por de barrejar-se amb la multitud de les nostres ciutats, convertint-se en ferment de novetat allà on la gent lluita per una altra vida. També trobem el mateix detall en la vocació de Mateu: primer Jesús surt a predicar, després veu a Leví assegut al banc dels impostos i finalment el crida (cf. Lc 5,27). Podem aturar-nos en aquests tres verbs: que indiquen el dinamisme de tota pastoral vocacional: sortir, veure, cridar.

Primer de tot: sortir. La pastoral vocacional necessita una Església en moviment, capaç d'eixamplar les seves fronteres, mesurant-les no sobre l'estretor dels càlculs humans o sobre la por d'equivocar-se, sinó sobre l'ampla mesura del cor misericordiós de Déu. No pot haver-hi una sembra fructífera de vocacions si romanem simplement tancats en «el còmode criteri pastoral del “sempre s'ha fet així”», sense «ser audaçs i creatius en aquesta tasca de repensar els objectius, les estructures, l'estil i els mètodes evangelitzadors de les pròpies comunitats» (Ex. ap. *Evangelii gaudium*, 33). Hem d'aprendre a sortir de la nostra rigidesa, que ens fa incapaços de comunicar la joia de l'Evangelí, de les fórmules estandarditzades que sovint resulten anacròniques, de les anàlisis preconcebudes que encabeixen la vida de les persones en uns esquemes freds. Sortir de tot això.

Ho demano sobre tot als pastors de l'Església, als bisbes i als sacerdots: vosaltres sou els principals responsables de les vocacions cristianes i sacerdotals, i aquesta tasca no es pot relegar a un departament burocràtic. També vosaltres heu viscut una trobada que ha canviat les vostres vides, quan un altre sacerdot - el rector, el confessor, el director espiritual - us va fer experimentar la bellesa de l'Amor de Déu. I així també vosaltres: sortint, escoltant els joves - cal paciència! -, podeu ajudar-los a discernir els moviments del seu cor i orientar les seves passes. És trist quan un sacerdot

viu només per a ell mateix, i es tanca en la fortalesa segura de la casa parroquial, de la sagristia o del grup restringit dels «fidelíssims». Ben al contrari, som cridats a ser pastors enmig del poble, capaços d'animar una pastoral de la trobada, i de dedicar temps a acollir i escoltar tothom, especialment els joves.

Segon: veure. Sortir, veure. Quan Jesús va pel carrer, s'atura i mira als ulls de l'altre, sense pressa. Això és el que fa atractiva i fascinant la seva crida. Avui, per desgràcia, la pressa i la velocitat dels estímuls a què estem sotmesos no sempre deixen espai al silenci interior on ressona la crida del Senyor. De vegades, és possible que hi hagi aquest risc en les nostres comunitats: pastors i operadors pastorals a qui els entren les presses, massa preocupats per les coses que s'han de fer, poden caure en un buit activisme organitzatiu, sense poder-se aturar per trobar-se amb les persones. L'Evangeli, en canvi, ens fa veure que la vocació comença quan una mirada de misericòrdia reposa damunt meu. És aquell terme: «miserando», que expressa alhora l'abraçada dels ulls i del cor. Així fou com Jesús va mirar Mateu. Per fi aquest «publicà» no ha percebut mirades de menyspreu o de judici, sinó que s'ha sentit mirat en la seva pregonesa amb amor. Jesús ha desafiat els prejudicis i les etiquetes de la gent; ha creat un espai obert, en el qual Mateu ha pogut revisar la pròpia vida i tornar a començar un nou camí.

Així és com m'agrada pensar la pastoral vocacional. I, permeteu-me, així m'imagino la mirada de cada pastor: amatent, no apressat, capaç d'aturar-se i llegir en profunditat, d'entrar en la vida de l'altre sense que mai se senti amenaçat ni jutjat. És una mirada, la del pastor, capaç de suscitar admiració per l'Evangeli, de despertar de l'ensopiment en què ens trobem immersos per la cultura del consumisme i la superficialitat, i de preguntar-se autènticament sobre la felicitat, sobre tot en els joves. És una mirada de discerniment, que acompanya les persones, sense ensenyorir-se de la seva consciència ni pretendre controlar la gràcia de Déu. És, finalment, una mirada atenta i vigilant, i per això, crida contínua a purificar-se. I quan es tracta de vocacions sacerdotals i de l'entrada al Seminari, us prego que hi hagi un discerniment en la veritat, que tingueu una mirada perspicaç i cauta, sense lleugeresa o superficialitat. Ho dic en particular al germans bisbes: vigilància i prudència. L'Església i el món necessiten sacerdots madurs i equilibrats, pastors intrèpids i generosos, capaços de proximitat, escolta i misericòrdia.

Sortir, veure i, tercera acció, cridar. És el verb típic de la vocació cristiana. Jesús no fa discursos llargs, no entrega un programa al qual adherir-se, no fa proselitisme, ni ofereix respostes precuinades. Dirigint-se a Mateu, es limita a dir: «Segueix-me!». D'aquesta manera desperta en ell la fascinació de descobrir una nova meta, obrint la seva vida cap a un «indret» que va més enllà del petit banc on s'estava assegut. És el desig de Jesús de posar les persones a fer camí, treure-les d'un sedentarisme letal, trencar el miratge de pensar que es pot viure feliç còmodament asseguts en les pròpies seguretats.

Aquest desig de recerca, que sovint hi ha en els joves, és tresor que el Senyor posa a les nostres mans i del qual hem de tenir cura, i conrear i fer que brosti. Mirem a Jesús, que passa arran de les ribes de l'existència, recollint el desig de qui cerca, la decepció d'una nit de pesca que no ha anat bé, la set ardent d'una dona que va a pouar aigua, o la forta necessitat de canviar de vida. Així, també nosaltres, en comptes de reduir la fe a un llibre de receptes o a un conjunt de normes per observar, podem ajudar els joves a plantejar-se les preguntes adients, a posar-se en camí i a descobrir la joia de l'Evangeli.

Sé molt bé que la vostra tasca no és fàcil i que, de vegades, malgrat l'esforç generós, els resultats poden ser minsos i ens trobem al caire de la frustració i el desànim. Però si no ens tanquem en el plany i continuem «sortint» per anunciar l'Evangeli, el Senyor roman a la vora i ens dóna el valor de calar les xarxes també quan estem cansats i decebuts per no haver pescat res.

Voldria dir als bisbes i als sacerdots: persevereu en l'actitud de fer-vos propers, en la proximitat — aquella *synkatabasis* del Pare i del Fill amb vosaltres —; persevereu en l'afany de sortir, la pastoral vocacional està confiada a la vostra acció, al vostre discerniment i a la vostra pregària. Tingueu cura de promoure-la adaptant mètodes possibles, exercitant l'art del discerniment i donant impuls,

mitjançant l'evangelització, al tema de les vocacions sacerdotals i a la vida consagrada. No tingueu por d'anunciar l'Evangeli, de sortir a l'encontre, d'orientar la vida dels joves. I no sigueu tímids en el fet de proposar-los la via de la vida sacerdotal, mostrant, sobretot amb el vostre testimoni joios, que és bonic seguir el Senyor i donar-li la vida per sempre.

I, com a fonament d'aquesta obra, recordeu-vos sempre de confiar-vos al Senyor, implorant d'Ell nous treballadors per a les seves messes i recolzant les iniciatives d'oració per donar suport a les vocacions.

Confio que aquests dies —en els quals ha circulat tanta riquesa, també gràcies als relators que hi han participat — puguin contribuir a recordar que la pastoral vocacional és una tasca fonamental en l'Església i requereix el ministeri dels pastors i dels laics. És una missió urgent que el Senyor ens demana que realitzem amb generositat. Us asseguro la meva pregària; i vosaltres, no oblideu, si us plau, resar per mi. Gràcies.

Traducció: www.doll.cat

[Original italià en www.vatican.va]